

7. REVENIREA LUI HRISTOS

Tema, cu care ne ocupăm acum, este una din cele mai importante și mai vaste teme în toată prorocia. Tratarea ei este grea nu din cauză că ar fi prea complicată, ci pentru că este așa de complexă. Dacă legătura cu tema noastră propriu-zisă – salvarea Ierusalimului – ne stă clar înaintea ochilor, atunci avem un ghid pentru studiu. Aceasta înseamnă totodată, că noi trebuie să ne limităm la tema noastră și nu avem voie să deviem de la ea. Așa este de exemplu revenirea Adunării împreună cu Hristos, aceasta nu va face parte din acest studiu, oricât de important este acest fapt pentru noi personal și oricât de mare este spațiul pe care ea îl ocupă în epistolele Nouului Testament (vezi Romani 8,17-19; Coloseni 3,4; 1 Tesaloniceni 3,13; 2 Tesaloniceni 1,10; 2 Timotei 2,11.12; 1 Ioan 3,2 și așa mai departe). Reținem însă, că Adunarea va avea parte de slava lui Hristos pe pământ (așa cum noi o găsim în proroci), deoarece noi vom moșteni împreună cu El și vom domni împreună cu El (Galateni 3,29; 4,7; Coloseni 3,24; Tit 3,7, Iacov 2,5 și așa mai departe). În legătură cu tema noastră vrem să discutăm trei etape mari ale acestei reveniri; mai întâi judecata asupra popoarelor și în mod deosebit asupra asirianului, în al doilea rând răscumpărarea casei lui Iuda și a rămășiței din Ierusalim și în al treilea rând intrarea în Ierusalim, instaurarea domniei și judecata asupra poporului păcătos.

Judecata asupra asirianului

Când necazul rămășiței a atins punctul culminant și speranța ei este îndreptată numai spre cer, atunci credința ei se va împlini. Acoperișul de nori va fi străpuns și Hristos va coborî pe nori, cu mare putere și slavă. Aceasta va fi însoțită de evenimente naturale mari în soare, lună și stele (Apocalipsa 1,7; Matei 24,27-31; 26,64; Marcu 13,24-27; 14,62; Luca 9,26b; 17,22-25; 21,27). El năvălește asupra dușmanilor Săi cu o oștire mare de îngeri și sfinți, dintre care asirianul va fi prima victimă. „Și Domnul va face să răsunе glasul Lui măreț, Își va arăta brațul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, și flacăra unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, furtunii și pietrelor de grindină. Atunci, asirianul va fi zdrobit de glasul Domnului, care îl va lovi cu nuiua Sa. La fiecare lovitură de nuiua hotărâtă, pe care i-o va da Domnul, se vor auzi tamburinele și harfele; și îi va face bătălii vijelioase în război. Căci de mult timp este pregătit un rug, pregătit chiar și pentru împărat: este făcut adânc și lat, cu foc și lemne din belșug. Suflarea Domnului îl va aprinde ca un șuvoi de pucioasă.” (Isaia 30,30-33). Aceasta este revenirea lui Hristos: „Iată, Numele Domnului vine din depărtare!” (versetul 27) Aproape pretutindeni în proroci Îl vedem revenind ca Iehova Însuși; El, Cel care aici a umblat ca Fiul Omului lepădat, atunci Se va revela pe Sine Însuși ca Cel veșnic. Însă uneori în Vechiul Testament Îl vedem revenind ca Om, vezi Isaia 7,14; 9,5.6; 11,1 (aici însă și cu o primă împlinire la prima Sa venire, nașterea Sa); Daniel 7,13.14 (dar în versetul 22 El este Cel Bătrân de zile); în continuare în Mica 2,12.13 ca Cel care face spărtura (dar este Domnul Însuși, versetul 13b); Zaharia 9,9.10; 12,10. În Isaia 30 vedem cum Domnul coboară, ca să arunce pe asirian în „tofet”; tot așa și în capitolul 31: „Cum mugește leul și puiul de leu asupra prăzii, în ciuda mulțimii păstorilor strânși împotriva lui și nu se înspăimântă de glasul

lor, nici nu se sperie de numărul lor, așa va coborî Domnul oștirilor să lupte pe Muntele Sionului și pe dealul lui. Ca păsările care își întind aripile peste puii lor, așa va ocroti Domnul oștirilor Ierusalimul, îl va acoperi și-l va salva, îl va cruța și-l va mântui. ... Și asirianul va cădea ucis de sabie, dar nu a unui om puternic; îl va nimici o sabie, dar nu este a unui om obișnuit; va fugi de sabie și tinerii lui războinici vor fi robiți” (versetele 4-8). Nu un aliat omenesc (Egiptul, versetele 1-3), ci numai Domnul singur este în stare să elibereze pe poporul Său. El are un foc în Sion și un cuptor în Ierusalim (versetul 9), și aceasta ne conduce la capitolul 29, unde Ariel, cuptorul de foc, este asediat. Dar „într-o clipă, deodată” Hristos va elibera pe poporul Său. „De la Domnul oștirilor va veni pedeapsa (asupra lui Ariel), cu tunete, cutremure de pământ (compară Zaharia 14,4.5) și zgomot puternic, cu vijelie și furtună și cu flacăra unui foc mistuitor. Și, ca un vis, ca o viziune de noapte, așa va fi mulțimea popoarelor care vor lupta împotriva lui Ariel, așa vor fi cei ce se vor război împotriva lui și a fortificațiilor lui, asediindu-l. ... tot așa va fi și cu mulțimea popoarelor care se luptă împotriva Muntelui Sionului” (versetele 5-8). În final Isaia 59,19.20: „Atunci, de la apus se vor teme de Numele Domnului și de la răsăritul soarelui, de slava Lui; când vrăjmașul va năvăli ca un torent (am văzut că acesta era asirianul; capitolul 8,7; 28,2.15.18), Duhul Domnului îl va pune pe fugă. Și un Răscumpărător va veni pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul.”

Judecata asupra popoarelor vecine adunate

Despre aceasta procește Maleahi: „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei mândri și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde ... și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramuri. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele dreptății, și vindecarea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeei din grajd. Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor” (capitolul 4,1-3).

Am văzut, că în prorocii frecvent se vorbește în sens general despre națiunile adunate în jurul Ierusalimului, însă noi totdeauna trebuie să ne gândim la popoarele vecine (deci popoarele care constituie câmpul vizual al prorocului, diferențiat categoric de împărății romani), și în mod deosebit la asirian. Ca exemplu în privința aceasta este prorocia cunoscută din Ioel 3: „Căci iată, în zilele acelea și în timpul acela, când voi aduce înapoi pe captivii lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strânge toate popoarele și le voi coborî în Valea lui Iosafat (aceasta este câmpia din șes, unde Domnul judecă). Acolo voi începe judecata cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre popoare, împărțind între ele țara Mea” (versetele 1-2). Din versetul 4 rezultă că realmente, ca întotdeauna, este vorba de popoarele vecine (compară cu Psalmul 83,2-8). După aceea versetul 11 continuă: „Grăbiți-vă și veniți, voi, toate popoarele din jur, și strângeți-vă! Acolo coboară, Doamne, pe vitejii Tăi!”

Aici avem un indiciu, că iudeii credincioși vor avea o participație esențială la lupta și la judecata asupra popoarelor adunate, și anume sub conducerea lui Mesia; vom vedea aceasta mai detaliat în prorocul Zaharia. „Să se ridice popoarele și să se suie în Valea lui Iosafat! Căci acolo voi sta să judec toate popoarele din jur.” Observă expresia „din jur”. „Vin mulțimi, mari mulțimi în valea hotărârii, căci ziua Domnului este aproape, în valea hotărârii. Soarele și luna

vor fi întunecate și stelele își vor pierde strălucirea. Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, încât se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este adăpostul poporului Său și cetățuia fiilor lui Israel!” (Ioel 3,11.12.14-16).

Informații importante și de ansamblu găsim în Zaharia. Capitolul 14 descrie evenimentul mare, central: venirea Domnului cu toți sfinții Săi, când picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor, ca să lupte împotriva națiunilor (versetele 3-5; compară cu Faptele Apostolilor 1,11.12): „Și Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor popoare, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Și picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit. ... Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!” Capitolele 12 și 14,12-15 ne dau detalii suplimentare despre lupta Domnului împotriva națiunilor adunate și în afară de aceasta ne arată rolul important pe care rămășița îl va juca în această luptă. Am văzut deja în capitolul 12,1-5 cum casa lui Iuda va ataca națiunile adunate și cum și rămășița din Ierusalim se apără cu îndârjire. Versetul 6 spune în continuare: „În ziua aceea, voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă în snopi; vor mistui în dreapta și în stânga pe toate popoarele de jur împrejur, iar Ierusalimul va fi locuit iarăși în locul lui cel vechi.” Deci ce se atribuie Domnului în unele locuri din Scriptură, în alte locuri face Mesia și în alte locuri, ca aici, face rămășița. Mesia este Domnul Însuși și în același timp este unit de nedespărțit cu credincioșii din popor, care vor avea parte de biruința Lui.

În cele ce urmează vedem salvarea, atât a iudeilor cât și a Ierusalimului: „Domnul va mântui mai întâi corturile lui Iuda, pentru ca slava casei lui David și fala locuitorilor Ierusalimului să nu se înalțe peste Iuda. În ziua aceea, Domnul va ocroti pe locuitorii Ierusalimului, așa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David; și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului înaintea lor. În ziua aceea voi căuta să nimicesc toate popoarele care vor veni împotriva Ierusalimului.” (Zaharia 12,7-9) În final găsim suplimentar în capitolul 14,12-15 unele particularități ale acestei lupte; versetul 14 este foarte important în acest sens: vedem aici pe „Iuda”, care s-a reîntors dintre popoarele la care a fost. El vine cu bogățiile acestor popoare. Îi vedem veniți în Ierusalim, unde îi așteaptă lupta împotriva oștirilor adunate, o luptă pe care Domnul o transformă în victorie pentru ei, prin aceea că El lovește pe dușmani cu plăgi îngrozitoare.

Mai este un număr de prorocii, care vorbesc despre nimicirea asirianului cu aliații lui, fără ca în acestea să se numească expres reîntoarcerea lui Hristos. Am amintit deja Daniel 8,25 și 11,45. Vedem acolo că împăratul din nord se ridică împotriva „Domnului domnilor”, dar va fi zdrobit fără mână de om: „își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi în ajutor”. Tot așa și în Isaia sunt locuri diferite, care vorbesc la modul general despre nimicirea asirianului; multe din aceste locuri au fost deja amintite, ca de exemplu capitolul 8,9.10 (judecata prin Emanuel); 10,12 (judecata asupra împăratului Asiriei, când Domnul Își va fi făcut toată lucrarea pe Muntele Sionului și în Ierusalim); 10,25-27 (judecata, când mânia este la sfârșit; compară cu Daniel 8,19; 11,36), și apoi și Isaia 14,25, unde Domnul spune: „Hotărât, ce am gândit se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini: voi zdrobi pe asirian în țara Mea, îl voi călca în picioare pe munții Mei; astfel jugul lui se va depărta de la ei și povara lui va fi luată de pe umerii lor.” Și capitolele 36 și 37 arată simbolic judecata care va veni asupra asirianului (aceste capitole sunt prorocii, așa cum este toată cartea). Vezi capitolul 37,36.

Judecata asupra națiunilor în general

Revenirea Domnului ne este prezentată în prorocie sub două puncte de vedere diferite: în primul rând în caracterul judecății atât asupra națiunilor adunate cât și asupra Israelului păcătos, și în al doilea rând în caracterul salvării, și anume al rămășiței credincioase a lui Iuda și a Ierusalimului. După ce ne-am ocupat detaliat cu judecata asupra asirianului, vrem să ne ocupăm cu aceste două trăsături de caracter prezentate în Scriptură, și anume mai întâi cu judecata asupra națiunilor în sensul general.

În cartea Faptele Apostolilor apostolul Pavel spune, că Dumnezeu a hotărât o zi în care El va judeca pământul locuit în dreptate printr-un Om, pe care El L-a hotărât pentru aceasta. Acesta este caracterul judecătoresc. În Faptele Apostolilor 3,19-21 apostolul Petru vorbește despre timpuri de înviore, care vor veni, când Dumnezeu va trimite pe Isus Hristos, care mai înainte a fost destinat pentru iudei, dar pe care cerul trebuie să-L primească până la timpul restabilirii tuturor lucrurilor. Acesta este caracterul binecuvântării și al salvării. Ambele trăsături de caracter le găsim în cartea Apocalipsa. În capitolul 1,7 găsim anunțul general: „Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea, și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului vor plânge din pricina Lui” (vezi Zaharia 12,10-14). Aceasta are ca urmare o cântare de laudă în cer, așa cum o găsim în Apocalipsa 11,15. În capitolul 14 vedem ambele trăsături de caracter: mai întâi în versetele 1-5 cei răscumpărați din Iuda, pe Muntele Sionului, uniți cu Mielul; în versetele 14-20 găsim revenirea având caracterul judecății. Mai întâi „secerișul pământului”, care totdeauna se referă la strângerea elementelor bune (a grâului) și arderea părții fără valoare (pleava și paie); compară în privința aceasta Maleahi 4,1; Isaia 17,4-6; 18,5; Ieremia 51,33; Osea 6,11; Ioel 3,13; Matei 13,30-43; Marcu 4,29. După aceea „zdrobirea în teasc” (versetele 18-20), ceea ce totdeauna arată spre o nimicire totală (Isaia 24,13; 63,2.3; Ieremia 25,30; Plângerile lui Ieremia 1,15; Ioel 3,13; Apocalipsa 19,15).

În Vechiul Testament se vorbește deseori despre judecata pe care Dumnezeu o va aduce asupra națiunilor păcătoase: Hristos va reveni și va face judecata. Vezi între altele locurile din Isaia 17,12-14; 43,9-21; 66,6.15; Mica 5,8.14; Habacuc 3,12.13; Țefania 3,19; Matei 16,27.28; Luca 9,26; 11,29-32; 17,26-36. Revenirea însăși se vede ceva mai clar în locurile din Scriptură în care se vorbește despre Domnul, care răznește din cer, unde se vede maiestatea lui Dumnezeu pe pământ și unde El vine pe pământ ca să facă judecată (vezi de exemplu Isaia 24,13-15; Ieremia 25,30-33; 30,23.24). Isaia 24 este numit și „mica Apocalipsa”: acest capitol vorbește despre aceia care locuiesc pe pământ (versetele 1.5.17) și descrie judecățile lui Dumnezeu asupra pământului; recoltatul viei (versetul 14 – Apocalipsa 14,18-20; 19,15); revenirea (versetul 14 – Apocalipsa 19,11-16); judecata asupra lui satan și asupra îngerilor lui (versetele 21.22 – Apocalipsa 20,1.2); Împăratul pe Muntele Sion (versetul 23 – Apocalipsa 11,15-18). Această zi mare a judecăților asupra națiunilor este „ziua Domnului”, despre care este vorba așa de des în Scriptură (Isaia 2,12-18; 13,5-11; Ioel 1,15; Isaia 61,2; Ezechiel 13,5; Ioel 2,1-11.31; 3,14; Amos 5,18-20; Obadia 15; Țefania 1,7.14.18; 2,2; Maleahi 3,17; 4,1-3; vezi și în Noul Testament: în 1 Tesaloniceni 5,2-10; 2 Tesaloniceni 2,2.3; 2 Petru 3,10).

Răscumpărarea rămășiței

După ce am citat așa de multe locuri, în care se vorbește despre judecăți, vrem să ne ocupăm acum de caracterul mult mai frumos al răscumpărării poporului lui Dumnezeu. Am văzut deja că prin venirea Domnului rămășița va fi salvată de la dușmanii ei. Multe locuri din Scriptură vorbesc despre aceasta în sensul cel mai general; vezi de exemplu Isaia 35,4; 42,13-14; 62,11 (compară cu Apocalipsa 22,12); Habacuc 3,3-15; Maleahi 4,2. Foarte frumoase sunt cuvintele de mângâiere din Isaia 40. După descrierea profetică a atacului asirianului și după pieirea lui (capitolele 36-37) găsim aici eliberarea rămășiței prin venirea lui Mesia, Domnul Însuși. Versetele 1 și 2 vestesc sfârșitul suferințelor Ierusalimului; vina lui este iertată, căci el a suferit peste măsură de mult pentru păcatele lui. După aceea versetul 3 vorbește despre venirea lui Mesia; acest verset stă în strânsă legătură cu prima venire (Matei 3,3; Marcu 1,3; Luca 3,4; Ioan 1,23), căci el se referă la Ioan Botezătorul, care a fost pregătitorul de drum al lui Mesia. Dar noi știm că în prorocii niciodată prima venire a Domnului nu este diferențiată de a doua venire a Sa (compară Maleahi 4,5.6; Matei 11,14; Luca 1,17; Ioan 1,21), și realmente prorocia aici în deplina ei împlinire depășește cu mult prima venire (versetele 4 și 5). Observă că aici se spune „un drum pentru *Dumnezeul nostru*”; Fiul Omului Se va revela la venirea Sa ca Cel veșnic, în El va revela tuturor celor în viață slava Domnului (versetul 5). Când va veni El Îl va întâmpina un strigăt de bucurie al Ierusalimului: „Iată, Stăpânul, Domnul va veni cu putere și brațul Lui va domni pentru El. Iată, plata este cu El și răsplătirea înaintea Lui. El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează” (versetele 10 și 11).

Cei credincioși din popor, care au trecut prin mari încercări, care au trebuit să aștepte mult timp după salvare și nu au posedat nimic altceva decât numai credința lor, prin care au trăit, vor vedea împlinirea făgăduințelor divine de neștrămutat (Habacuc 2,1-4); „Căci aveți nevoie de răbdare, pentru ca, împlinind voia lui Dumnezeu, să puteți primi făgăduința. Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel care vine va veni și nu va întârzia.” (Evrei 10,36.37). Deci venirea lui Hristos este potrivit cu Evrei 10,37 împlinirea propriu-zisă din Habacuc 2,3. Venirea lui Mesia este adevărata salvare a rămășiței. Și dacă apoi vorbim de eliberarea credincioșilor, ce va fi atunci mai sublim decât salvarea minunată a acelor care au trebuit să treacă în modul cel mai îngrozitor prin necaz, a grămăjoarei de credincioși sărmani, suferinzi, care au rămas în Ierusalim, istoviți și la capătul puterilor lor, însă cu o speranță de nezdruncinat în Dumnezeu! Ei au fost greu încercați, dar vor fi minunat salvați; vezi prezentarea în antiteză a suferințelor lor și a eliberării lor în Isaia 29,4.5; 30,18-21; 31,5.9; 40,1.2; Zaharia 9,11. Ierusalimul va fi transformat prin necazuri îngrozitoare într-o odihnă, dar nu pentru totdeauna. Este acel „până când” plin de speranță al făgăduinței – „până când Duhul se va turna de sus peste noi” (Isaia 32,14.15; compară cu Ioel 2,28-32); Este același „până când” ca de exemplu în Isaia 6,11 (împietrirea poporului până judecata va fi înfăptuită); Ezechiel 21,30-32 (Israel o grămadă de dărâmături, până vine El, Cel care are dreptul la coroana lui Israel și pe care Dumnezeu I-o va da) și Osea 5,15 (Dumnezeu Se retrage la locul Lui, până ei își vor mărturisi vina și vor căuta fața Lui); și desigur în mod deosebit și în Romani 11,25.26 (împietrirea lui Israel până va intra numărul deplin al neamurilor; și în felul acesta tot Israelul va fi mântuit).

Sublimă este și vestirea lui Dumnezeu cu privire la salvarea Ierusalimului, în Isaia 51 (de la versetul 17) și 52. Atât necazul poporului (capitolul 51,19.20), apăsarea din partea asirianului

(capitolul 52,4) cât și revenirea lui Hristos (capitolul 52,7-10) sunt amintite aici. Și după ce a fost numit motivul salvării, și anume suferința Robului Domnului (capitolul 53), prorocul continuă în capitolul 54 cu descrierea salvării minunate și cu binecuvântarea Sionului (vezi în mod deosebit versetele 6-8; compară cu Romani 11,26-32). Același lucru găsim în Isaia 4,3-6: „Și rămășița în Sion, ce a rămas în Ierusalim, se va numi „sfânt”, oricine va fi scris printre cei vii, în Ierusalim, când Domnul va spăla murdăria fiicelor Sionului și va curăța Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și cu duhul arderii. Domnul va crea peste toată întinderea Muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua și un nor de flăcări strălucitoare noaptea: peste toată slava va fi un acoperământ, un cort, ca umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii.” Și în sfârșit încă două locuri, care vorbesc în mod deosebit despre rămășița salvată din Ierusalim: „În ziua aceea, Domnul va ocroti pe locuitorii Ierusalimului” (Zaharia 12,8); „Voi lăsa în mijlocul tău (acesta este Ierusalimul) un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului. Rămășița lui Israel nu va mai lucra nedrept, nu va mai spune minciuni și nu se va mai găsi în gura lor o limbă înșelătoare. Ci vor paște și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura. Fii veselă, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului! Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, l-a alungat pe vrăjmașul tău; Împăratul lui Israel, Domnul este în mijlocul tău; nu vei mai vedea nici o nenorocire. În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile! Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, un viteaz care va mântui” (Țefania 3,12-17).

Judecata asupra poporului păcătos

Pe cât de minunată este salvarea rămășiței, pe atât de serioasă este judecata asupra poporului păcătos. Ani mulți au avut deja de suferit sub apăsarea asirianului, și mulți au murit din cauza aceasta, dar pe aceia, care au rămas, îi așteaptă o soartă mult mai rea, când vor cădea în mâinile Aceluia pe care L-au disprețuit. „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a cuprins pe cei nelegiuți: „Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? „Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?” (Isaia 33,14).

În Zaharia 14 vedem că poporul păcătos din Ierusalim va încerca mai întâi să fugă; da, la venirea Domnului, Muntele Măslinilor se va despica în două jumătăți; poporul va fugi prin valea creată prin această despicare a muntelui. Dar cum vor putea ei să fugă dinaintea Aceluia care are toată puterea? Cât de sever au fost ei atenționați cu mult înainte. Este ca în timpul lui Amos: el a atenționat poporul deja cu doi ani înainte de cutremurul din timpul lui Ozia, dar ei nu au crezut, și când a venit cutremurul, ei au trebuit să fugă (Amos 1,1; Zaharia 14,4); exact așa va fi și în viitor: poporul atenționat va încerca să fugă de judecată, dar nu le va folosi la nimic. Munții se vor cutremura, și cadavrele vor sta pe străzi ca gunoiul (Isaia 5,25). Tot poporul va fi nimicit, va rămâne numai o mână de credincioși (Isaia 17,4-6; 18,4-6; Zaharia 13,8; citește atent Isaia 56,9-57,13). Aceia, care „mergeau după unul” (antihrist), ca să practice slujbele lor idolatre odioase, vor avea toți un sfârșit deodată (Isaia 66,17); compară cu Isaia 57,9-13)¹. Judecata asupra cetăților, care nu s-au pocăit, va fi îngrozitoare. Deja în

¹ Versetul din Isaia 66 arată clar, că ultima rămășiță a poporului păcătos va fi judecată abia *după* reîntoarcere și că atunci nu toți păcătoșii vor muri, așa cum presupun unii (versetele 15-17).

timpul când Domnul a fost pe pământ, s-a văzut starea păcătoasă a poporului, o stare care continuă să fie până la revenirea Sa, când i se va pune capăt prin judecată. Domnul Însuși a atenționat sever cetățile care L-au lepădat, de vina mare cu care se vor încărca prin împietrirea lor; chiar și pentru cetățile Tir, Sidon și Gomora judecata va fi mai suportabilă decât pentru cetățile păcătoase ale lui Israel (Matei 11,20-24; Luca 10,13-16). Păcătoșii se vor căi și se vor ruga și vor cere îndurare, dar va fi zadarnic; ei vor vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov și pe toți prorocii în Împărăția lui Dumnezeu, ei înșiși vor fi aruncați afară (Luca 13,22-30). Domnul numește acest timp „renaștere” (Matei 19,28; compară același cuvânt „palingenesia” în Tit 3,5), aceasta înseamnă: o schimbare totală a unei stări (compară cu Faptele Apostolilor 3,19-21); în „renaștere” Fiul Omului va sta pe scaunul Său de domnie al slavei, și de asemenea și cei doisprezece apostoli vor ședea pe douăsprezece scaune de domnie, ca să judece pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel, aceasta înseamnă să guverneze.

Vedem deci, că la revenirea Domnului rămășița va fi salvată, dar poporul păcătos va fi nimic. Această antiteză o găsim și în cuvintele Domnului în evanghelia după Matei 24,37-41. Acolo poporul este comparat cu oamenii din timpul lui Noe. Și atunci marea mulțime era necredincioasă: ei serbau sărbători fără să se gândească la Dumnezeu; numai Noe umbla cu Dumnezeu. Astfel a venit judecata, care a nimic pe păcătoși, dar cei drepti au fost salvați în corabie, un tablou al lui Hristos (1 Petru 3,20-21). Tot așa va fi și venirea Fiului Omului. Poporul va fi constituit atunci din două grupe: aceia, care vor fi răpuși prin judecată, și aceia, care vor rămâne, ca să moștenească Împărăția; pretutindeni păcătoșii vor fi răpuși prin judecată, și ce rămâne este adevăratul Israel, adevăratul popor al lui Dumnezeu, care va poseda țara în toată întinderea ei (Geneza 15,8). Vezi Psalmul 37,9-11.20.22.28.29.34. Atunci „cei fericiți”, care ne sunt prezentați în caracterul lor înșeptit în Matei 5,3-9, vor primi binecuvântarea deplină, la care au sperat așa de mult timp. Cu privire la acest caracter înșeptit compară Isaia 57,15.18; Psalm 37,11.29.37; 24,4.5; Osea 1,10. În ceea ce privește soarta celor păcătoși îndreptăm atenția spre Apocalipsa 14,17-20, unde găsim judecata teascului, în care mânia lui Dumnezeu zdrobește strugurii. „Pământul” este în Apocalipsa totdeauna locul mărturiei lui Dumnezeu pe pământ. Via este Israel, ca întotdeauna în prorocii (Psalm 80,8; Isaia 5,1-7; Ieremia 2,21; 8,13; 12,10; Ezechiel 15; Osea 14,7; Ioel 1,7.12; Matei 21,33-46). Ea a fost sădită de Dumnezeu, ca să aducă roadă, dar când a venit timpul roadelor, nu s-a găsit nici un rod la ea. Numai un singur Om, care era adevărata viță, a adus aici pe pământ rod pentru Dumnezeu (Ioan 15,1-8; compară cu Isaia 53,10). Via inutilă va fi însă aruncată afară, și numai aceia care au devenit ramuri în adevărata viță vor fi salvați.

Intrarea în Ierusalim

Aceasta a fost o descriere pe scurt a celor două aspecte mari ale revenirii lui Hristos: judecata asupra dușmanilor Săi (atât a celor dintre păgâni cât și a celor din Israel) și eliberarea rămășiței strămtorate. Când această misiune dublă a fost împlinită, Domnul poate să facă intrarea Sa minunată în Ierusalim. Așa cum știm, El a intrat în Ierusalim „șezând pe o măgăriță”. Și atunci El a fost primit de un popor jubilând, care L-a declarat ca Împărat binevenit. Dar cât de diferite erau motivele lor față de acelea pe care le va avea poporul în viitor! Atunci a fost numai o înfățișare exterioară, un entuziasm înflăcărat în speranța eliberării de sub romani; cât de superficiale și nesincere au fost aceste strigăte de bucurie se

vede din faptul că același popor câteva zile mai târziu a strigat: „Răstignește-L!” Însă în viitor, când Zaharia 9,9.10 se va împlini pentru a doua oară, și definitiv, mulțime în strigăte de bucurie se va lega nu cu superficialitate, ci atunci va fi rămășița eliberată, care va primi pe Mesia al ei.

Abia atunci El Își va face intrarea ca adevăratul Împărat și Se va urca pe scaunul de domnie al tatălui Său David. Cât de clar a simțit Domnul Însuși, când a intrat pentru prima dată în Ierusalim, că a fost numai o onorare superficială, aceea pe care a adus-o poporul păcătos! În loc să se bucure de onorarea adusă Lui, Domnul plânge, atunci când S-a apropiat de cetate și spune: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.” (Luca 19,42) Apoi El a trebuit să rostească sentința asupra cetății care Îl primește ca Împărat: asediere și pustiire. Cetatea, care L-a lepădat, va fi făcută una cu pământul, și casa lor li se va lăsa pustie.

Este aceasta însă o judecată veșnică? Nu! Aici stă iarăși cuvântul „până”, la care am atras deja atenția mai înainte: „Nu Mă veți mai vedea până când veți zice: „Binecuvântat este Cel care vine în numele Domnului!”” (Matei 23,37-39; Luca 13,34.35) Ierusalimul va rămâne mult timp pustiit, dar suferința lui va înceta odată, când el va primi a doua oară pe Mesia, însă atunci cu sinceritate și credință. Atunci această cetate va recunoaște, că Mesia ce-L lepădat, „Piatra pe care au lepădat-O zidarii”, era Salvatorul și Împăratul lor. Vezi Psalm 118,19-29; întreg psalmul este o cântare de laudă mare, care va fi cântată la revenirea lui Hristos, când El va intra în Ierusalim. Desigur și cunoscutul Psalm 24, în care rămășița aduce osanale Împăratului slavei, care intră pe porțile Ierusalimului: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! Cine este oare acest Împărat al slavei? Domnul oștirilor, El este Împăratul slavei!”

Probabil este descoperirea cea mai uimitoare a rămășiței, că Mesia al ei este Domnul Însuși, Domnul, cel viteaz în luptă. Aceasta ne conduce la un alt loc, care descrie salvarea rămășiței din Ierusalim („ca pe niște oi dintr-un staul”), și anume Mica 2,12.13. Vedem aici cum „Cel care face spărtura” merge înaintea rămășiței, dă la o parte toate obstacolele din calea ei și o conduce afară, pe poartă afară, departe de poporul păcătos din Ierusalim (compară Ioan 10,1-4!). Găsim deci contrariul a tocmai ce am văzut: aici nu este intrarea triumfală în cetate, ci scoaterea rămășiței captive afară din necaz și din cetatea păcătoasă (compară cu Zaharia 9,11, salvarea din groapă).

Deci succesiunea este: scoaterea afară a rămășiței (pentru care „Cel care face spărtura” trebuie să „spargă” pozițiile dușmane), nimicirea celor păcătoși și intrarea într-o cetate curățită. Dar ce ne interesează pe noi cel mai mult este, că aici, ca și în Psalmul 4, noi vedem legătura Împărat-Domn: „Împăratul lor va merge înaintea lor și Domnul va fi în fruntea lor.” Mesia-Domnul va salva rămășița și o va scoate din cetatea păcătoasă, și Mesia-Domnul o va aduce apoi în cetatea curățită. Ce descoperire uimitoare va fi aceasta pentru ei, că Salvatorul lor este Dumnezeu Însuși! El este Emanuel, „Dumnezeu cu noi” (Isaia 7,14; 8.8.10), Fiul născut și dat de Dumnezeu (Psalm 2,7; Isaia 9,6). El este „Domnul, dreptatea noastră” (Ieremia 23,6; 33,16). El este nu numai Fiul Omului, El este Însuși Cel Bătrân de zile (Daniel 7,14.22). Originea Lui omenească este în Betleem, dar originea Lui dumnezeiască este înainte de timpurile străvechi, din zilele veșniciei (Mica 5,2). Împăratul, care vine la Sion, drept și un Salvator, smerit și călare pe un măgar, este Același cu Domnul, care Se va arăta, ca să nimicească dușmanii și să salveze pe cei credincioși (Zaharia 9,9.14-16). Domnul, Dumnezeul

lor, sfântul lui Israel, este Salvatorul lor, și în afară de El nu este altul (Isaia 41,14; 43,3.11.14.15; 44,6; 45,21; 47,4; 49,26; 54,5).

Prima înviere

La sfârșitul acestui capitol rămâne o temă importantă, și anume, învierea credincioșilor dintre națiuni și din Israel, care au murit în necazuri după răpirea Adunării și înainte de revenirea Lui Hristos. Când va începe Împărăția păcii, atunci se va anunța, că Dumnezeu a nimicit moartea pentru totdeauna (Isaia 25,8). Și rămășiței aflate în necaz i se va spune: „Morții tăi vor trăi, trupurile mele moarte se vor trezi. Treziți-vă și cântați, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă a luminilor și pământul va scoate iarăși afară pe morți” (Isaia 26,19). Dumnezeu Însuși a făgăduit: „Îi voi răscumpăra din puterea Șeolului (împărăția morții), îi voi scăpa de la moarte. Moarte, unde îți este ciuma? Locuință a Morților, unde îți este nimicirea?” (Osea 13,14). Și nu a spus Domnul Isus: „Căci voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua din urmă” (Ioan 6,40.44.54)?

Când vor fi ei înviați? Găsim aceasta în Apocalipsa 20. Vedem acolo, că sunt două învieri total diferite, între care este o perioadă de 1000 de ani. „Prima înviere” (versetele 5 și 6) are loc înainte de Împărăția de o mie de ani, și după aceea are loc a doua înviere (după care urmează „moartea a doua”, vezi versetul 6). Este însă nu numai o diferență mare în timp, ci și în caracter. La prima înviere iau parte exclusiv credincioșii („fericiți și sfinți”, preoți ai lui Dumnezeu, vor domni cu Hristos, versetul 6), în timp ce la a doua înviere, după 1000 de ani, vor învia cei necredincioși, pentru ca să fie nimiciți cu „trup și suflet” în iad (compară cu Matei 10,28). De aceea această a doua înviere este numită și moartea a doua. „Aducerea lor la viață” constă exclusiv în aceea, că ei primesc un trup, pentru ca să fie aruncați în iad cu acest trup; de aceea ei, cu toate că au înviat, stau ca „morți” înaintea marelui scaun de domnie alb (versetele 11-15). În sens general Scriptura vorbește deseori despre „învierea morților”, ca să arate că fiecare mort va învia cândva (vezi Matei 22,31; Faptele Apostolilor 17,32; 23,6; 24,21; 26,23; 1 Corinteni 15,12.13.21.42; Evrei 6,2). Această expresie trebuie diferențiată exact de noțiunea „învierea *dintre* morți”, aceasta este învierea de scoatere afară dintre morți, aceasta este deci prima înviere (Luca 20,35; Faptele Apostolilor 4,2; 1 Corinteni 15,20; Filipeni 3,11), în care credincioșii prin înviere sunt scoși afară dintre cei necredincioși, în timp ce necredincioșii rămân în mormânt.

Alte denumiri în Scriptură ale celor două învieri sunt: învierea celor drepti și învierea celor nedrepti (Luca 14,14; Faptele Apostolilor 24,14); învierea vieții și învierea judecării (Ioan 5,29). Versetul 28 din Ioan 5 pare să creeze greutăți, deoarece acolo este vorba de „ceasul”, „când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui”, ceea ce din aceasta s-ar putea înțelege, că toți morții, cei buni și cei răi, vor învia în același timp. Dar aceasta este o deducție greșită. Căci dacă ceasul Evangheliei din versetul 25 durează acum de aproape 2000 de ani, nu este nici un motiv pentru care „ceasul” din versetul 28 să nu poată cuprinde o perioadă de timp de 1000 de ani, la începutul căreia vor învia cei credincioși, iar la sfârșitul ei vor învia cei necredincioși.

Și nu în ultimul rând 1 Corinteni 15 face clară diferența dintre cele două învieri. În versetul 23 vedem foarte clar, că la venirea lui Hristos vor învia exclusiv aceia „care sunt ai lui

Hristos”, deci nu cei necredincioși (compară „morții în Hristos”, 1 Tesaloniceni 4,16). Când are deci loc învierea celor necredincioși, potrivit cu acest loc din Scriptură? Deci, la sfârșitul Împărăției de o mie de ani Hristos va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu, Tatăl; atunci toți dușmanii vor fi nimiciți. Ultimul dușman, care va fi nimicit (aceasta deci trebuie să aibă loc la sfârșitul domniei Sale de o mie de ani), va fi moartea. Hristos trebuie să domnească până când El va fi pus toți dușmanii sub picioarele Lui. Ultimul dușman, care va fi nimicit, va fi moartea, și anume la sfârșitul domniei Sale. Deci aceasta este în concordanță deplină cu Apocalipsa 20, unde citim că „restul morților” (deci aceia care nu cred) nu vor deveni vii, până nu vor fi trecut cei 1000 de ani. După aceea, când morții vor fi înviați și judecați, și moartea va fi aruncată împreună cu ei în Hades, iazul de foc (versetele 5 și 14).

Tema noastră actuală este prima înviere, deci cea care va avea loc la venirea lui Hristos. Aceasta însă nu este o temă chiar așa de simplă, și ajungem foarte repede la greutatea. Aceasta este din cauză că Domnul Isus va veni de două ori, sau mai bine spus, venirea Sa se va desfășura în două etape, între care, așa cum se presupune, sunt cel puțin șapte ani. Mai întâi El va veni în văzduh, ca să ia Adunarea Sa la Sine, și apoi El va reveni împreună cu Adunarea Sa pe nori, ca să judece pe dușmani, să salveze pe cei credincioși și să instaureze Împărăția păcii. La fiecare din aceste două etape ale venirii lui Hristos vor învia credincioși. Deci așa cum venirea Domnului are loc în etape, tot așa se va derula și prima înviere în etape. Prima etapă este învierea lui Hristos, Cel care este pârga, deoarece El a fost primul care a înviat dintre morți (1 Corinteni 15,20.23; Romani 1,4; 1 Petru 1,3). După aceea la răpirea Adunării înviază două grupe de credincioși, și anume „cei adormiți în Hristos” sau „morții în Hristos” (1 Tesaloniceni 4,13-17; 1 Corinteni 15,51-54); aceștia sunt credincioșii care aparțin Adunării, dar și credincioșii din Vechiul Testament (vezi Evrei 11,40), care de asemenea sunt „ai lui Hristos” (1 Corinteni 15,23); ei sunt „prietenii Mirelui” (compară Ioan 3,29), cei invitați „la ospățul nunții Mielului” (Apocalipsa 19,9). Împreună cu credincioșii Adunării ei sunt prezentați în Apocalipsa 4,4 în cer ca douăzeci și patru de bătrâni (compară Apocalipsa 21,12.14).

Ultima etapă a primei învieri

Acum a treia și ultima etapă a primei învieri, cu care noi ne reîntoarcem la punctul nostru de plecare. Și aici, la revenirea lui Hristos, sunt două grupe de credincioși, care vor învia, și aceste două grupe de credincioși au trăit una după alta: credincioșii din Vechiul Testament au trăit înaintea credincioșilor din Noul Testament, și tot așa la revenirea lui Hristos vor învia două grupe de credincioși, care au trăit una după alta. Noi le găsim clar prezentate în Apocalipsa 20,4.

Prima grupă constă din aceia, care au fost decapitați din pricina lui Hristos și a Cuvântului lui Dumnezeu. Am precizat detaliat mai înainte, că această grupă va muri înainte de începutul ultimei jumătăți a săptămânii-an (vezi încă o dată Matei 24,9; Apocalipsa 5,8b; 6,9-11a; 12,10.11).

Grupa a doua, numită în Apocalipsa 20,4 și care de asemenea va învia, constă din aceia care nu s-au închinat fiarei și icoanei ei și nu au primit semnul ei pe fruntea și pe mâna lor. Aceștia sunt aceia care *în timpul* ultimei jumătăți de săptămână, după instaurarea idolatriei odioase în

Templu la începutul acestei perioade, vor fi omorâți, deoarece ei refuză să se închine acestui idol. Vezi Apocalipsa 6,11b; 13,15; 14,13; 15,2.

Deci după pârğa Hristos vor fi patru grupe de credincioși care vor lua parte la întâia înviere, două grupe la răpirea Adunării și două grupe la revenirea lui Hristos; prima grupă cuprinde pe credincioșii care au trăit în timpul înainte de cruce, grupa a doua cuprinde pe credincioșii care au trăit în timpul după cruce până în momentul răpirii Adunării, grupa a treia cuprinde pe credincioșii după momentul răpirii și până la ultima jumătate a săptămânii-an și grupa a patra este formată din credincioșii din ultima jumătate a săptămânii-an. Fiecare din această grupă constă atât din iudei cât și din păgâni. Prima grupă cuprinde în principal israeliți, dar noi cunoaștem credincioși și dintre păgâni, cum ar fi Melhisedec și Iov. Grupa a doua este Adunarea, care constă atât din iudei cât și din păgâni (Efeseni 2,11-22). Grupa a treia și a patra, pe care noi le găsim înainte de toate în cartea Apocalipsa, sunt totdeauna descrise fără diferențiere între iudei și națiuni (vezi de exemplu Apocalipsa 13,14.15). Sunt însă unele locuri din Scriptură care se referă special la Israel: Matei 24,9; Daniel 7,20-25; 11,33.35; Apocalipsa 11,3-11.

Credincioșii, care vor învia la revenirea lui Hristos, vor domni 1000 de ani împreună cu El, tot așa ca și Adunarea (care însă va domni și după aceea; Apocalipsa 22,5). Deci ei vor fi ridicați deasupra fraților lor, care nu au murit, ci fără să moară vor intra în Împărăție. Aceasta este de înțeles, căci credincioșii morți și înviați vor avea trupuri glorioase, cerești (1 Corinteni 15,35-50; compară cu Romani 8,11.23; Filipeni 3,20.21; 2 Corinteni 5,1-4), în timp ce credincioșii de pe pământ vor avea încă trupurile lor muritoare, pământești. Ei vor fi transformați abia la sfârșitul Împărăției de o mie de ani și după aceea vor veni pe pământ. În total noul popor Israel în timpul Împărăției de o mie de ani va fi constituit din patru părți: întâi, sfinții cerești, înviați, care vor domni peste pământ, a doua grupă va fi rămășița asuprită și eliberată din Iudeea și Ierusalim, care din cauza necazului ei va ocupa de asemenea un loc înalt, însă pe pământ. În al treilea rând ceilalți dintre cele două și cele zece seminții, care sunt încă împrăștiați printre popoare, vor fi aduși înapoi în Palestina, și ei vor moșteni țara, și în al patrulea rând va fi o mulțime de copii, care după revenirea lui Hristos se vor naște în timpul Împărăției păcii. Însă cu aceasta suntem deja la tema capitolului următor.